

municacions. Segons l'autora, aquestes accions no només han repercutit directament a la llengua sinó que també han propiciat una major exclusió social de la migració per raons de llengua.

La segona conferència va anar a càrrec de Marina Massaguer, investigadora del CUSC-UB i de la UOC, i va abordar el tema «Els joves i la política lingüística». La conferenciant va revisar el paper dels diferents perfils de joves en relació amb la llengua catalana i, també, pel que fa a diversos àmbits com l'educatiu, el laboral, el cultural, l'audiovisual o dels esports i del lleure. A més, Massaguer va fer balanç de les polítiques de normalització i l'impacte que han tingut i tenen en la població jove en el context sociolingüístic del nostre país, però també en un món globalitzat com és l'actual. Massaguer va cloure la seva intervenció amb una sèrie de propostes per actualitzar les polítiques lingüístiques orientades als joves en els diferents àmbits socials.

Vicent Climent-Ferrando, professor de la UPF i membre de la Càtedra UNESCO de Polítiques Lingüístiques per al Multilingüisme, va pronunciar la darrera conferència de la jornada: «Els usos lingüístics als consells de barri de Barcelona. Integració o exclusió?». Climent-Ferrando va presentar els resultats d'una recerca més àmplia en referència als usos i diversitat lingüístics en una estructura ciutadana, com són els consells de barri. Es va centrar en la ciutat de Barcelona i específicament en el barri del Raval i va fer una proposta que implica donar veu, també, als nouvinguts a l'hora de dissenyar les estratègies lingüístiques per tal que el català esdevingui la llengua vehicular en aquests entorns.

Les quatre ponències, rigoroses i exhaustives, van suscitar un gran interès entre el públic que es va poder copsar en els torns de preguntes. Teresa Cabré va cloure l'acte fent una síntesi de la jornada i va posar de manifest les sinergies entre la nova generació de sociolingüistes de Catalunya i les coincidències entre els ponents en la manera d'abordar el paisatge descrit en la jornada, que ha de ser de forma transversal. Així, les estratègies d'integració a l'hora de dissenyar la política lingüística del nostre país, han de passar, necessàriament, per una política social inclusiva.

Laia VIDAL SABANÉS
Universitat Pompeu Fabra

Jornades Mateu Obrador i Bennàssar (7 i 8 de gener de 2021). — Mateu Obrador i Bennàssar (Felanitx, 1852 – Palma, 1909) va ser un dels intel·lectuals rellevants de la Mallorca del darrer terç de segle XIX i principis del XX. Poeta i escriptor (tant de producció literària com d'una munió d'articles periodístics), va exercir la docència a la Institució Mallorquina d'Ensenyança, va fer part del seguici de l'Arxiduc Lluís Salvador d'Àustria-Toscana, va desenvolupar la tasca d'arxiver de la Diputació Provincial i va ser curador i director de l'edició de les Obres de Ramon Llull. Sens dubte, el desenvolupament d'aquesta vasta labor, no només com a creador literari sinó sobretot en els camps de l'educació, del folklore i del lullisme, que el situà al capdavant de la plèiade intel·lectual del moment, va ser el motiu pel qual Mn. Josep Perarnau el titllà de «patriarca de la Renaixença cultural dels Països Catalans», consideració que contrasta amb la poca rellevància que ha tingut més enllà de l'àmbit universitari illenc.

Per aquests motius, i amb el pretext de la commemoració del 110è aniversari del decés, els dies 7 i 8 de gener de 2021 varen tenir lloc les «Jornades Mateu Obrador», organitzades des de la Càtedra Ramon Llull de la Universitat de les Illes Balears, amb l'objectiu d'actualitzar i difondre els estudis més recents sobre les diferents facetes intel·lectuals de Mateu Obrador, tot posant-ne en relleu la vàlua i la necessitat de reivindicar-lo des d'una perspectiva tan àmplia com fou la seva obra.

Encetades i conduïdes per Damia Pons, la primera ponència versà sobre «Els inicis literaris de Mateu Obrador», a càrrec de Joan Mas i Vives, que posà en relleu la proximitat de l'autor a la se-

gona generació de poetes dels Jocs Florals i la proximitat biogràfica amb Joan Alcover i amb Mn. Costa i Llobera. Amb la ponència «Mateu Obrador i Bennàssar: la posteritat dissortada», Pere Rosselló Bover esbrinà les causes de l'oblit i del desconeixement posterior, motivat molt probablement per la dissortada bibliografia, agombolada amb una mort prematura que va estroncar els projectes iniciats. D'altra banda, Jaume Guiscafré Danús va analitzar la faceta d'Obrador com a recollidor i divulgador de la literatura oral amb la ponència «Les apuntacions de Mateu Obrador sobre els glosadors de Mallorca», referida especialment al document manuscrit de 1874 «Els glosadors de Mallorca. Apuntacions» que l'erudit felanitxer trameté a Milà i Fontanals. Jaume Sureda Garcia definí les principals fites d'Obrador en el camp de l'educació i els projectes politicoeducatius que s'esbossen en les publicacions d'Obrador sobre el tema amb la conferència «L'aportació pedagògica de Mateu Obrador». I finalment, qui relata aquestes jornades, presentà, amb la ponència «Mateu Obrador i la difusió del lullisme: Mn. Alcover, Bernat Schädel i Maria Antònia Salvà», la relació mantinguda per Obrador amb els tres autors esmentats, una relació estreta que es concreta entre 1900 fins a 1909, i que, fins ara menystinguda, revela aspectes rellevants sobre la participació d'Obrador en els projectes lingüístics i poètics que els tres intel·lectuals dugueren a terme.

En definitiva, les jornades culminaren amb un debat fructífer sobre els diferents aspectes tractats i sobre la necessitat de donar a conèixer la vasta producció del savi erudit felanitxer que el situà en el context cultural català i europeu del moment.

Maribel RIPOLL PERELLÓ
Universitat de les Illes Balears

Simposi Jordi Teixidor i el Teatre Català Contemporani (Institut d'Estudis Catalans i Ateneu Barcelonès, 16 de març de 2021). — El poder que algunes etiquetes inscrites en allò políticament correcte i culturalment renovador tenen actualment sobre la nostra construcció social és avui desmesurat. Són una força alhora fascinadora i censora. Així, les dinàmiques culturals estan marcades per unes autoconcessions i autoconsideracions que disten molt de l'esperit crític que permet que la paraula renovació no sigui tan sols una etiqueta autocomplaent.

Aquest 2021 el director de Teatre Lliure, Carlos Martel, escrivia un article a la revista *Calidoscopi* en què, a partir d'alguns apunts sobre la creació de La Barraca, insinuava que la universitat havia deixat de ser un punt de partença per al teatre (Martel 2021). Certament, és gairebé un tòpic entendre que la universitat és una institució arcaica que no té res a veure amb les dinàmiques trencadores de l'escena. Ara bé, no està condicionada l'escena actual per un seguit de premisses que sota la falsa aparença de renovació reproduïxen dinàmiques molt velles? No hi ha alguns tics que es repeteixen, protegits per l'embolcall del mot «progrés», que dominen inexorablement l'escena catalana? Sens dubte, s'han amputat del nostre repertori habitual algunes de les expressions del teatre català més compromeses socialment. Un exemple paradigmàtic seria el de Jordi Teixidor (1939-2011), un dels *homenots* —i ja em disculparan per emprar un terme poc en voga— del teatre català.

Més enllà de vaguetats i tòpics, una de les funcions de la recerca acadèmica relativa a l'escena ha de ser una valoració crítica del panorama teatral actual que no s'oblidi de recuperar aquells autors dramàtics que el sistema teatral ha arraconat. Cal congratular-se, doncs, de la celebració el 16 de març del I Simposi Jordi Teixidor i el teatre contemporani, organitzat per la Secció de la Societat de Llengua i Literatura de l'IEC conjuntament amb l'Ateneu Barcelonès.

En la presentació de la sessió el doctor Francesc Foguet apuntava que l'objectiu de les jornades era justament el d'oferir «una mirada polièdrica» sobre la figura de Teixidor, coneguda inevi-